

Sygn. akt I UK 318/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania R. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa 1038/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie z odwołania R. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Kielcach w przedmiocie prawa do emerytury w obniżonym wieku, oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył wskazany wyrok w całości. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono występowaniem w sprawie potrzeby wykładni § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy uwzględnieniu zasad określonych w art. 32 ust. 1 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP. W ocenie ubezpieczonego zachodzi potrzeba wykładni zakresu delegacji ustawowej zawartej w § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na podstawie której wydano zarządzenie nr [...] Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego. Zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny w Krakowie naruszył art. 32 ust. 1 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP gwarantujące stronom równość i podległość ustawom przez odmowę przyznania powodowi emerytury w wyniku zastosowania przez sądy zmiany wykładni przepisów. W związku z powyższym w ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest również oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

W przypadku powołania się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen

prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Ponadto nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecnictwie wyraził swój pogląd, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Formułowane przez skarżącego wątpliwości znalazły już swoje rozstrzygnięcie w orzecnictwie Sądu Najwyższego. Judykatura nie nasuwa wątpliwości odnośnie wykładni przepisów wskazanych w skardze kasacyjnej. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 22 marca 2012 r., I UK 403/2011, LEX nr 1214549, wskazał, że źródłem prawa do emerytury za pracę w szczególnych warunkach jest ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji RP). Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego. Nawet potencjalne wykonywanie pracy na stanowisku wymienionym w akcie resortowym, którego wszakże nie wskazano w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., nie uprawnia do uzyskania wcześniejszej emerytury na podstawie przepisów ustawy emerytalnej (wyroki Sądu Najwyższego: z 22 stycznia 2015 r., III UK 82/14, LEX nr 1628948; z 23 listopada 2004 r., I UK 15/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 161; z 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 306; z 23 lutego 2010 r., II UK 188/09, LEX nr 590237).

Z uwagi na to, że Sąd Najwyższy zajął już stanowisko odnośnie kwestii podnoszonych przez skarżącego jako przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania, brak jest przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z powyższych względów brak jest również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.